

Bytí a trvání

„Bytí“ nelze redukovat na pouhé trvání, neboť trvat může něco pouhou setrvačností; naproti tomu bytí je zapotřebí vykonávat. Když tedy o něčem řekneme, že „jest“ – a míníme tím pouhé trvání (tj. že už proto, že to „jest“, že to i v nejbližší, ale i vzdálené době stále ještě „bude“), dopouštíme se jakési „přibližnosti“, totiž že to asi stále ještě bude, pokud nedojde k nějakým změnám. To však neplatí, pokud máme na mysli naprostou přesnost – a tudíž neprostou totožnost toho, co „jest“ nyní, s tím, co „bylo“ předtím, jakož i s tím, co „bude“ ustavičně i potom. Taková naprostá totožnost však nejenže nikde v našem Vesmíru neexistuje, ale ani existovat nemůže, neboť ten je „založen“ na dění, na událostech.

(Písek, 181026-1.)